

retlige, idet Strafforholdene i de tre skandinaviske Lande er væsentlig forskellige, og det er Meningen, at den nugældende borgerlige Straffelovs Bestemmelser ogsaa skulde kunne gøre Fyldest overfor Overtrædelsen af de enkelte Bestemmelser i den Lov, der her er Tale om. Men derved bliver Resultatet altsaa det, at den samme Straffelov, som nu har fundet Anvendelse, og hvis meget kraftige Anvendelse forskellige ærede Medborgere har særdeles god Viden om, ogsaa i Fremtiden bliver den, hvorefter Overtrædelser af en Bestemmelse som den i § 13 vil blive paadømt.

Det er naturligvis meget dristigt af mig som Lægmand her at ville kritisere en saa udmærket Kommissions i øvrigt udmærkede Arbejde, men fra et Lægmandssynspunkt synes det mig dog ikke saa godt for os, der skal bruge det i Handel og Vandel, og jeg fæster blandt andet Opmærksomheden paa en Bestemmelse som den i § 2: „Ved Handlende forstaaes i denne Lov enhver, som falder ind under Loven om Køb § 4, eller som er Handelsagent“. Naar Lovforslaget nu er blevet vedtaget, og en Handelsrejsende, Handelsmand eller Kommissionær gaar hen og køber den udkomne Lov, saa vil han, naar han kommer hjem, opdage i denne § 2, at ved Handlende forstaaes dem, der er nævnte i Lov om Køb § 4 — men han aner ikke, hvem *det* er. Og hvis man saa tror, at det blot er Handlende, tager man fuldstændig fejl, for ind under § 4 i Lov om Køb falder baade Beværtere og Haandværkere og Fabrikanter. Det vilde have forekommet os Lægfolk meget heldigt, om det udtrykkeligt var gentaget her, hvem der efter denne Lov skulde anses for Handlende. De Herrer, der har været Medlemmer af Kommissionen, og som er meget erfarne Jurister, der vel sagtens ved udenad, hvad en saadan § 4 siger, har ikke tænkt over, at for os, der skal bruge Loven, og navnlig for dem, der køber en saadan enkelt Lov, vilde det være en Lettelse, om Lovens Angivelse paa dette Punkt var mere udtømmende. Om det skulde findes ønskeligt at foretage en Ændring i saa Henseende, kan jo altid nærmere drøftes i et Udvalg, som den ærede foregaaende Taler, saa vidt jeg forstod, vil foreslaa at nedsætte, naar denne Forhandling er til Ende.

Maa jeg dernæst med Hensyn til Kommissionærer gøre opmærksom paa, at disse er, saa vidt jeg kan se, delte i to Klasser. For det første er der de egentlige Kommissionærer efter § 4, 1ste Stykke. Det

er dem, der har paataget sig Hvervet at sælge eller købe Varer for en andens Regning, men i eget Navn. Men saa er der i § 4, 2det Stykke, udtrykkeligt sagt: „Er Kommissionæren Handlende, og gaar Hvervet ud paa Salg eller Køb, som falder indenfor hans Bedrift, kaldes han Handelskommissionær og Forholdet Handelskommission“. Der er altsaa et Tilfælde, hvor en Handlende bliver noget, der kaldes Handelskommissionær. Der er altsaa gjort en bestemt Adskillelse mellem de almindelige Kommissionærer og den særlige Handelskommissionær. Men naar man saa læser videre i Lovforslaget, ser man i § 27 den Bestemmelse, at „Handelskommissionæren er berettiget til Provision af Aftale, han afslutter for Kommittentens Regning“. Der staar altsaa her bestemt angivet, at det er Handelskommissionæren, der har denne Ret. I Modsetning hertil staar der i § 29, at „Kommissionæren har Krav paa særlig Godtgørelse for Udgifter til Porto“ o. s. v. Jeg vil nu antage, at Meningen er, at man skal have den Ret i begge Tilfælde, men saa synes jeg, at det havde været betydelig klarere, om der uafbrudt havde staaet Kommissionæren, og ikke i det ene Tilfælde „Handelskommissionæren“, i det andet blot „Kommissionæren“. Det kan let give Anledning til Tvivl, i hvert Fald efter mit Skøn.

Nu maa jeg om det sidste Afsnit sige om de Handelsrejsende, at det er jo kun, hvad der er almindelig Praksis, der her bliver fæstet i Lovform. Men naar en nordisk Kommission har arbejdet paa dette Lovforslag, vilde det efter mit Skøn have været overordentlig ønskeligt, om denne Kommission var gaaet et Skridt videre. Muligvis har det ligget udenfor dens Opgave, jeg ved det ikke, men dersom den havde kunnet det, vilde det have været ganske overordentlig behageligt. Jeg tænker her paa Forholdet mellem Danmark, Norge og Sverige med Hensyn til de Handelsrejsende. Dette Lovforslag foreskriver jo Regler for, hvorledes en Handelsrejsende har at forholde sig i Danmark, Norge og Sverige; men dermed er det ikke ensbetydende, at hvis en dansk Handelsrejsende vil rejse i Norge og Sverige, har han blot at rette sig efter disse Regler, nej, saa kommer hele det Spørgsmaal op, om han overhovedet kan faa Adgang til at rejse der. Og i den Henseende har vi her i Landet nogle Regler, i Norge andre og i Sverige atter et tredie Sæt Regler. Det vilde have været behageligt, om dette Spørgsmaal havde kunnet løses saaledes